

Ὅποιος τὸ βράδυ ἐτοῦτο γεννηθῇ,
καὶ ὅποιος πεθάνῃ τοῦ Χριστοῦ τὸ βράδυ
δαιμόνιο θὰ τοῦ γενῇ ἡ ψυχὴ
καὶ ὅλο θὰ τρέχῃ στὸ ἄγνωστο σκοτάδι.

5.

Ἀγάπες τοῦ Δάσους.

Στὸ μαγεμένο δασος
τ' ἀηδόνι κελαῖδεϊ,
μὲ μαγικὴ φωνή,
γλυκὸ τραγοῦδι.

Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦροι
στῶν δένδρων τῇ σκιᾷ
ψάλλουσι μαγικά
κι' ἀργὰ γυρίζουν.

Καὶ στὲς πηγές, ποῦ τρέχουν
δροσόβολα νερά,
χορεύουν ξωτικά
καὶ ὠραῖες Νεράιδες.

Μὴν πλατυνθῇς, ὦ κόρη,
καὶ πῶς τῇ νύχτᾳ ἐκεῖ
γιατὶ σὲ καρτερεῖ
κακὴ Νεράιδα.

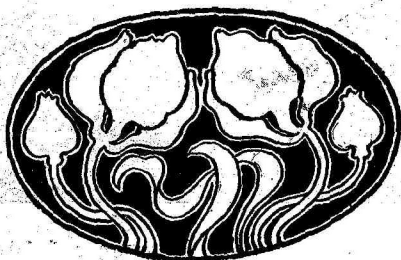
Στὸ κόφωμα ἐνὸς δένδρου
—ὦ μαῦρο ροιζικὸ—
κρεβάτι νυχτικὸ
σὲ περιμένει.

Οἱ Νύμφες καὶ οἱ Ἀρνάδες.
τῶν δένδρων τὰ στοιχειά,
ξερθὴ μου ὁμορφονιά,
σὲ καρτεροῦνε.

Τὰ πνεύματα τοῦ Δάσους,
μὴν ὦρα μαγική,
στῶν ἱσκιῶν τῇ σιγῇ
θὰ σὲ φιλήσουν.

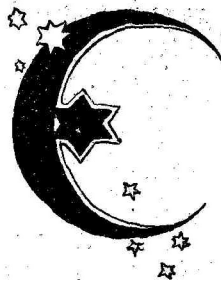
Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Δάσους,
γέρος ἀρχαῖος θεός,
θὰ σὲ μαγέψῃ αὐτός,
θὰ σὲ κρατήσῃ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

G. RAGUSA-MOLETI

ΤΟ ΔΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

ΙΝΕ νύχτα.

Δύο ὄρες τότε τὸ ἀη-
δόνι ψάλλει στὸν ἀνοικτὸ
κόμπο.

Πόσος ἀκουσε τὸ τρα-
γοῦδι του ;

Κανεῖς.

Τὸ πουλὶ πετάει.

Τὴ μένει ἀπὸ τὸ τρα-
γοῦδι του ;

Τίποτε· κανεῖς δὲν τὸ περιμάζεις· κανεῖς
δὲν θὰ τὸ τυπώσῃ καὶ κανεῖς δὲν γνωρίζει τὸ
ὄνομα τοῦ χαριτωμένου· ἐκείνου ψάλλῃ τοῦ
ἀπειρου.

«Πόση ποιήσῃ χαμένη !» θὰ ποῦν οἱ συνει-
θισμένοι νὰ ψάλλουν γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ
ματαιόγητα ἐπαίρου, ὅχι ἀπὸ ἐμπνευσι ἢ χαρά,
ὅχι ἀπὸ ἀνάγκη νὰ χύσουν τὴν ψυχὴν των στὸ
ἄπειρο.

Ἐγὼ δὲν σὲ λυποῦμαι, ὦ μικρὲ ἄγνωστε
καλλιτέχνη, ὦ χαριτωμένο ἀηδόνι !

Σὲ ζηλεύω.

Θέλω, σὲν κι' ἐσέ, νὰ λάβω τὴν εὐχαρί-
στησι νὰ ψάλλω γιὰ ἐμὲ μονάχα τὰ τραγοῦδια
μου, τὴ νύχτα μὲς τὰ δάση, στ' ἀκρογιάλι,
στὸ βουνό, χωρὶς ψυχὴ καμμία νὰ μ' ἀκούῃ.

Ὅταν τελειώῃς τὸ τραγοῦδι σου πετᾷς ἀπὸ
τὸ δένδρο ποῦ ἔμεινες μίαν ὥρα, χωρὶς νὰ
φροντίξῃς ἂν ἄλλα πουλιὰ σὲ ἀκουσαν ἢ ὅχι,
ἂν ἴσως μ' ἐπαινο μιλῶν γιὰ σέ.

Καὶ ἐγὼ ἐπεθυμοῦσα νὰ εὗρω ὅχι σιτὴν εὐ-
χαρίστησι τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ σ' ἐμὲ τὸν ἴδιον
τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τραγουδιοῦ μου, ποῦ εἶνε αὐτὴ
μου ἡ ζωή.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἐνας πολὺ πλούσιος κύριος ἠγάπησε μιὰ
χαριτωμένη γάτα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν νυμ-
φενθῇ.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ τί λοῦσο τὴν
ἐντυσε σιτὴν καλλιτερεῖ τῆς χώρας μοδίστα. Τὴς
φόρεσε διαμάντια, μπριλάντια, μαργαριτάρια·
τῆς ἔβαλε μαλλιά ξανθὰ σιτὴν κόμῃ μὲ κορδε-
λάκια.

Ἡ γατίτσα, ποῦ τὴν ἔλεγε Νινί, ἔγινε
ἀγνώριστος.

Ἀλλὰ τί πνεῦμα ! Τὶ τρόπους ποῦ εἶχε !...

Μὲ τὴ χάρι ἔδινε τὸ βελουδοπνυμένο ποδα-
ράκι της στὸ χειροφίλημα τῶν ἵπποτων, τῶν
φίλων τοῦ σπητιοῦ.

Πόσον ἦτο μελωδικὴ ἡ φωνὴ τοῦ μιᾶ οὐ.

Πόσον ἦτο γοητευτικὴ !...

* *